

UZASADNIENIE

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w K. decyzją z dnia 28 lutego 2019r. (znak: (...) -603- (...) / (...)), wydaną na podstawie art. 1 ust. 1 i art. 6 ust. 1 ustawy z dnia 25 czerwca 1999r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa odmówił D. C. prawa do zasiłku chorobowego za okres od dnia 15 stycznia 2019r. do dnia 16 lutego 2019r., natomiast decyzją z dnia 15 marca 2019r. (znak: (...) -603- (...) / (...)), wydaną także na podstawie art. 1 ust. 1 i art. 6 ust. 1 ustawy z dnia 25 czerwca 1999r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa odmówił D. C. prawa do zasiłku chorobowego za okres od dnia 19 lutego 2019r. do dnia 19 marca 2019r.

Następnie Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w K. decyzją z dnia 1 kwietnia 2019r. (znak: (...) -603- (...) / (...)), wydaną na podstawie art. 1 ust. 1 i art. 6 ust. 1 ustawy z dnia 25 czerwca 1999r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa odmówił D. C. prawa do zasiłku chorobowego za okres od dnia 20 marca 2019r. do dnia 3 kwietnia 2019r., natomiast decyzją z dnia 25 kwietnia 2019r. (znak: (...) -603- (...) / (...)), wydaną na podstawie art. 1 ust. 1 i art. 6 ust. 1 ustawy z dnia 25 czerwca 1999r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa odmówił D. C. prawa do zasiłku chorobowego za okres od dnia 4 kwietnia 2019r. do dnia 17 kwietnia 2019r.

Potem Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w K. decyzją z dnia 29 kwietnia 2019r. (znak: (...) -603- (...) / (...)), wydaną na podstawie art. 8 i art. 9 ust. 2 ustawy z dnia 25 czerwca 1999r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa odmówił D. C. prawa do zasiłku chorobowego za okres od dnia 18 kwietnia 2019r. do dnia 3 maja 2019r., natomiast kolejną decyzją z dnia 17 maja 2019r. (znak: (...) -603- (...) / (...)), wydaną także na podstawie art. 1 ust. 1 i art. 6 ust. 1 ustawy z dnia 25 czerwca 1999r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa odmówił D. C. prawa do zasiłku chorobowego za okres od dnia 4 maja 2019r. do dnia 19 maja 2019r.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w K. kolejną decyzją z dnia 4 czerwca 2019r. (znak: (...) -603- (...) / (...)), wydaną na podstawie art. 1 ust. 1 i art. 6 ust. 1 ustawy z dnia 25 czerwca 1999r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa odmówił D. C. prawa do zasiłku chorobowego za okres od dnia 21 maja 2019r. do dnia 10 czerwca 2019r.

W tożsamych uzasadnieniach organ tych decyzji rentowy wywodził, iż zgodnie z powołanymi przepisami zasiłek chorobowy przysługuje osobie objętej ubezpieczeniem społecznym, która stała się niezdolna do pracy z powodu choroby w czasie trwania ubezpieczenia chorobowego. Ponadto podnosił, że dobrowolne ubezpieczenie chorobowe ustaje od pierwszego dnia miesiąca kalendarzowego, za który nie opłacono w terminie składki należnej za to ubezpieczenie lub opłacono składkę w niepełnej wysokości, dodając, że może on w uzasadnionych przypadkach, na wniosek ubezpieczonego wyrazić zgodę na opłacenie składki po terminie. Dalej organ rentowy wskazywał, że wnioskodawczym D. C. nie podlega ubezpieczeniu chorobowemu od dnia 1 maja 2018r., gdyż za maj 2018 roku należna składka na to ubezpieczenie została opłacona po terminie i w zaniżonej wysokości, a wobec tego jej niezdolność do pracy powstała w okresie kiedy wnioskodawczym nie podlegała ubezpieczeniu chorobowemu.

W kolejnych odwołaniach od powyższych decyzji wnioskodawczym D. C. domagała się ich zmiany poprzez przyznanie jej prawa do zasiłku chorobowego za łączny okres od dnia 15 stycznia 2019r. do dnia 10 czerwca 2019r.

Wnioskodawczynie zarzucała powyższym decyzjom naruszenie art. 7 i 77 § 1 oraz art. 80 k.p.a. poprzez brak zgromadzenia niezbędnego materiału dowodowego, art. 10 § 1 w zw. z art. 79 § 1 k.p.a. poprzez brak zapewnienia ubezpieczonej czynnego udziału w każdym stadium postępowania oraz błęd w ustaleniach faktycznych. Przede wszystkim jednak wnioskodawczynie zaprzeczała jakoby miała wpłacić składkę w nieprawidłowej wysokości i po terminie, wskazując, że w dniu 9 czerwca 2018r., a więc w ustawowym terminie, dokonała wpłaty na ubezpieczenie

chorobowe za maj 2018 roku, zaznaczając, że była ona odpowiednio pomniejszona, tj. była ona w wysokości odpowiadającej dniom, kiedy nie przebywała na zwolnieniu lekarskim i podając, że od dnia 7 maja 2018r. do końca miesiąca przebywała na zwolnieniu lekarskim. Dodała też, że w momencie kiedy dowiedziała się o rzekomej wpłacie po terminie i w zaniżonej wysokości złożyła do organu rentowego wnioski o wyrażenie zgody na opłatę brakującej części składek po terminie, ale jak wskazała spotkała się z nieuzasadnioną odmową, choć jak wskazała w orzecznictwie panuje pogląd, że wyrażenie zgody przez ZUS na opłacenie składki po terminie nie wymaga, aby było uzależnione od zaistnienia szczególnie uzasadnionego wypadku, czy braku winy po stronie ubezpieczonego. Ponadto twierdziła, że przepis art. 14 ust. 2 pkt 2 ustawy systemowej nie powinien być traktowany z nadmiernym rygoryzmem. Podniosła również, że w dniu 11 lutego 2019r. ZUS wydał jej zaświadczenie o niezaleganiu w opłaceniu składek, co stoi w sprzeczności z twierdzeniem, iż ma ona jakiegokolwiek zaległości (k. 5 - 11, k. 25 - 29, k. 39 - 41, k. 52 - 57, k. 69 - 74, k. 90 - 92, k. 106-111).

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w K. w odpowiedziach na powyższe odwołania wnosił o ich oddalenie jako bezzasadnych.

W uzasadnieniach tych odpowiedzi organ rentowy podtrzymał swoją i argumentację wskazaną w uzasadnieniach zaskarżonych decyzji, wskazując, że od dnia 1 maja 2018r. wnioskodawczym D. C. nie podlegała ubezpieczeniu chorobowemu, ponieważ składkę za maj 2018 roku opłaciła w zaniżonej wysokości, zaś za dalsze miesiące od czerwca do października 2018 roku nie opłaciła w ogóle składek na ubezpieczenie społeczne, a składki za kolejne miesiące, tj. listopad i grudzień 2018 roku zostały również opłacone w zaniżonej wysokości (k. 3, k. 23, k. 37, k.62, k. 67, k.95, k. 104).

Następnie Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w K. kolejnymi decyzjami z dnia 9 lipca 2019r.:

1/ (znak: (...) -603- (...) / (...)), wydaną na podstawie art. 83 ust 6 ustawy z dnia 13 października 1998r. o systemie ubezpieczeń społecznych i art. 6 ust. 1 ustawy z dnia 25 czerwca 1999r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa zmienił decyzję z dnia 28 lutego 2019r. w części dotyczącej uzasadnienia,

2/ (znak: (...) -603- (...) / (...)), wydaną na podstawie art. 83 ust 6 ustawy z dnia 13 października 1998r. o systemie ubezpieczeń społecznych i art. 6 ust. 1 ustawy z dnia 25 czerwca 1999r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa zmienił decyzję z dnia 17 maja 2019r. w części dotyczącej uzasadnienia,

3/ (znak: (...) -603- (...) / (...)), wydaną na podstawie art. 83 ust 6 ustawy z dnia 13 października 1998r. o systemie ubezpieczeń społecznych i art. 6 ust. 1 ustawy z dnia 25 czerwca 1999r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa zmienił decyzję z dnia 1 kwietnia 2019r. w części dotyczącej uzasadnienia,

4/ (znak: (...) -603- (...) / (...)), wydaną na podstawie art. 83 ust 6 ustawy z dnia 13 października 1998r. o systemie ubezpieczeń społecznych i art. 6 ust. 1 ustawy z dnia 25 czerwca 1999r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa zmienił decyzję z dnia 4 czerwca 2019r. w części dotyczącej uzasadnienia,

5/ (znak: (...) -603- (...) / (...)), wydaną na podstawie art. 83 ust 6 ustawy z dnia 13 października 1998r. o systemie ubezpieczeń społecznych i art. 6 ust. 1 ustawy z dnia 25 czerwca 1999r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa zmienił decyzję z dnia 29 kwietnia 2019r. w części dotyczącej uzasadnienia,

6/ (znak: (...) -603- (...) / (...)), wydaną na podstawie art. 83 ust 6 ustawy z dnia 13 października 1998r. o systemie ubezpieczeń społecznych i art. 6 ust. 1 ustawy z dnia 25 czerwca 1999r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa zmienił decyzję z dnia 25 kwietnia 2019r. w części dotyczącej uzasadnienia,

7/ (znak: (...) - 603- (...) / (...)), wydaną na podstawie art. 83 ust 6 ustawy z dnia 13 października 1998r. o systemie ubezpieczeń społecznych i art. 6 ust. 1 ustawy z dnia 25 czerwca 1999r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa zmienił decyzję z dnia 15 marca 2019r. w części dotyczącej uzasadnienia.

W uzasadnieniach tych decyzji o identycznej treści organ rentowy wskazał, że na podstawie wyroków tut. Sądu z dnia 18 kwietnia 2019r. i z dnia 26 kwietnia 2019r. dokonał wypłaty zasiłku chorobowego za okres od dnia 7 maja 2018r. do dnia 4 listopada 2018r., co miało wpływ na dalszy ciąg podlegania ubezpieczeniu społecznemu, a więc wnioskodawczym nie podlega ubezpieczeniu chorobowemu od dnia 5 listopada 2018r., gdyż za listopad i grudzień 2018 r. nie opłaciła składki w terminie, a nie jak wskazywano w uzasadnieniach wcześniejszych decyzji od dnia 1 maja 2018 roku.

W złożonych odwołaniach od powyższych decyzji wnioskodawczynie D. C. domagała się ich zmiany poprzez przyznanie jej prawa do zasiłku chorobowego.

W. zarzucała powyższym decyzjom naruszenie art. 10 §

1 w zw. z art. 79 § 1 k.p.a. poprzez brak zapewnienia ubezpieczonej czynnego udziału w każdym stadium postępowania oraz błęd w ustaleniach faktycznych. Przede wszystkim jednak zaprzeczała jakoby miała wpłacić składkę po terminie, wskazując, że dokonała wpłaty na ubezpieczenie chorobowe za listopad 2018r. w dniu 10 grudnia 2018r., a więc w terminie. Podniosła, iż w orzecznictwie panuje pogląd, że wyrażenie zgody przez ZUS na opłacenie składki po terminie nie wymaga, aby było uzależnione od zaistnienia szczególnie uzasadnionego wypadku, czy braku winy po stronie ubezpieczonego. Ponadto twierdziła, że przepis art. 14 ust. 2 pkt 2 ustawy systemowej nie powinien być traktowany z nadmiernym rygoryzmem. Podniosła również, że w dniu 11 lutego 2019r. ZUS wydał jej zaświadczenie o niezaleganiu w opłaceniu składek, co stoi w sprzeczności z twierdzeniem, iż ma ona jakiegokolwiek zaległości (k. 137 - 139, k. 148 - 150, k. 159 - 161, k.170- 172, k.184- 186, k.197- 199, k. 207-209).

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w K. w odpowiedziach na te odwołania wnosił o ich oddalenie, uzasadniając jak w zaskarżonych decyzjach, że wnioskodawczym nie dokonała zapłaty składek na ubezpieczenie chorobowe za listopad i grudzień 2018r. w terminie, co skutkowało ustaniem jej dobrowolnego ubezpieczenia chorobowego, a to z kolei spowodowało, że niezdolność do pracy wnioskodawczym powstała w okresie kiedy nie podlegała ona ubezpieczeniu chorobowemu, więc nie ma prawa do zasiłku chorobowego (k. 143, k. 154, k. 165, k. 176, k. 190, k. 200, k. 214).

Następnie Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w K. kolejną decyzją z dnia 22 lipca 2019r. (znak: (...) - 603- (...) / (...)), wydaną na podstawie art. 64 ustawy z dnia 25 czerwca 1999r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa odmówił D. C. prawa do odsetek za nieterminową wypłatę zasiłku chorobowego za okres od dnia 6 sierpnia 2018r. do dnia 4 listopada 2018r.

W uzasadnieniu tej decyzji organ rentowy wskazał, iż Sąd Rejonowy w Kielcach wyrokiem z dnia 26 kwietnia 2019r. w sprawie IV U 598/18 przyznał wnioskodawczym D. C. prawo do zasiłku chorobowego za w/w okres. Dalej wywodził, że odsetki za nieterminową wypłatę mogą być wypłacone, gdy Sąd na podstawie zgromadzonych przez ZUS materiałów zmieni jego decyzję, natomiast przedmiotowy wyrok został wydany na podstawie nowych dowodów, którymi on nie dysponował w czasie ustalania prawa do wypłaty świadczeń. Nadmienił, że po wydaniu wyroku wypłacił należne świadczenia w ustawowym terminie 30 dni.

Wnioskodawczynie D. C. w dniu 14 sierpnia 2019r. złożyła odwołanie od powyższej decyzji, domagając się zmiany tej decyzji poprzez przyznanie jej prawa do odsetek za nieterminową wypłatę zasiłku chorobowego za okres od dnia 6 sierpnia 2018r. do dnia 4 listopada 2018r. oraz zasądzenia na jej rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

Uzasadniając swoje odwołanie wnioskodawczynie wywodziła, że jeżeli organ rentowy dokonał nieprawidłowej wykładni lub błędnego zastosowania prawa, to ubezpieczonemu należą się odsetki od kwoty świadczenia przyznanego

wyrokiem sądu liczone od upływu terminu, w którym organ rentowy powinien był wydać prawidłową decyzję uwzględniającą wnioszek. Dodała, że bardziej złożoną jest prawna kwalifikacja błędu w ustaleniach faktycznych jako przesłanki uzasadniającej odpowiedzialność organu rentowego z tytułu wypłaty odsetek za opóźnienie, gdyż konieczne jest wykazanie, że w przepisany termin organ rentowy dysponował materiałem umożliwiającym przyznanie świadczenia z uwzględnieniem jednakże tego, czy organ rentowy w ramach swoich kompetencji i nałożonych obowiązków poczynił wszystkie możliwe ustalenia faktyczne i wyjaśnił okoliczności konieczne do wydania decyzji. W jej ocenie gdyby organ rentowy w niniejszej sprawie działał prawidłowo, to nie doszłoby do zwłoki w wypłacie świadczeń (k. 221-227).

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w K. w odpowiedzi na to odwołanie złożonej w dniu 30 sierpnia 2019r. wniósł o oddalenie odwołania, podnosząc, że z akt sprawy wynika, iż wyrokiem Sądu Rejonowego w Kielcach z dnia 26 kwietnia 2019 roku (IV U 598/16) D. C. zostało przyznane prawo do zasiłku chorobowego za okres od dnia 6 sierpnia 2018r. do dnia 4 listopada 2018r., a wyrok ten wraz z uzasadnieniem wpłynął do organu rentowego w dniu 27 maja 2019r. i stał się prawomocny w dniu 9 czerwca 2019r., a w związku z tym ustawowy termin na wypłatę zasiłku mijał w dniu 10 czerwca 2019r., zaś organ dokonał wypłaty świadczenia w dniu 9 czerwca 2019r., czyli w ustawowym terminie (k.230).

Kolejną decyzją z dnia 20 sierpnia 2019r. (znak: (...)-Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w K. odmówił D. C. prawa do zasiłku chorobowego za okres od 21 maja 2019r. do 9 lipca 2019r. na podstawie art. 3 ust. 1, art. 6 ust. 1, art. 9 ust.1 i art. 22 ustawy z dnia 30 października 2002r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (Dz. U. z 2019r.,poz.1205), podnosząc, iż w dniu powstania niezdolności do pracy nie była ubezpieczona, ponieważ składkę za listopad 2018r. uiściła w dniu 10 grudnia 2018r.

Wnioskodawczyni w dniu 18 września 2019r. złożyła odwołanie od tej decyzji kwestionując jej prawidłowość i domagając się zmiany tej decyzji poprzez przyznanie jej prawa do zasiłku chorobowego, a także zasądzenia na jej rzecz kosztów zastępstwa procesowego (k.346 – 348).

Następnie Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w K. decyzją z dnia 22 sierpnia 2019r. (znak: (...)-603- (...)/ (...)), wydaną na podstawie art. 1 ust. 1 i art. 6 ust. 1 ustawy z dnia 25 czerwca 1999r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa odmówił D. C. prawa do zasiłku chorobowego za okres od dnia 10 lipca 2019r. do dnia 23 lipca 2019r.

W uzasadnieniu tej decyzji organ rentowy wywodził, iż zgodnie z powołanymi przepisami zasiłek chorobowy przysługuje osobie objętej ubezpieczeniem społecznym, która stała się niezdolna do pracy z powodu choroby w czasie trwania ubezpieczenia chorobowego. Ponadto podnosił, że dobrowolne ubezpieczenie chorobowe ustaje od pierwszego dnia miesiąca kalendarzowego, za który nie opłacono w terminie składki należnej za to ubezpieczenie lub opłacono składkę w niepełnej wysokości, dodając, że może on w uzasadnionych przypadkach, na wniosek ubezpieczonego wyrazić zgodę na opłacenie składki po terminie. Dalej organ rentowy wskazał, że wnioskodawczyni D. C. nie podlega ubezpieczeniu chorobowemu od dnia 5 listopada 2018r., gdyż za listopad i grudzień 2018 roku składka na to ubezpieczenie nie została opłacona w terminie, natomiast niezdolność powstała w dniu 21 maja 2019r., czyli w okresie kiedy wnioskodawczyni nie podlegała ubezpieczeniu chorobowemu.

Wnioskodawczyni D. C. w odwołaniu od powyższej decyzji zarzucała jej naruszenie art. 10 § 1 w zw. z art. 79 § 1 k.p.a. poprzez brak zapewnienia ubezpieczonej czynnego udziału w każdym stadium postępowania oraz błąd w ustaleniach faktycznych. W związku z tym domagała się zmiany zaskarżonej decyzji i przyznania jej prawa do zasiłku chorobowego za łączny okres od dnia 11 czerwca 2019r. do dnia 23 lipca 2019r., wywodząc, że składkę na ubezpieczenie chorobowe za listopad 2018 roku uiściła w dniu 10 grudnia 2018r. (k. 248 - 250).

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w K. w odpowiedzi na powyższe odwołanie wniósł o jego oddalenie jako bezzasadnego, podtrzymując argumentację wskazaną w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji (k. 252).

Powyższe odwołania D. C. zostały połączone do wspólnego rozpoznania i rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie na podstawie art. 219 k.p.c.

Sąd Rejonowy w Kielcach IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych po rozpoznaniu tych odwołań w sprawie IV U 300/19 postanowieniem z dnia 18 grudnia 2019r. odrzucił odwołanie od decyzji z dnia 9 lipca 2019r. (znak: (...)-603- (...)/ (...)) jako złożone po ustawowym terminie (k.259 i k.263), natomiast wyrokiem także z dnia 18 grudnia 2019r. oddalił pozostałe odwołania jako niezasadne (k.260 i k. 264-278).

Wnioskodawczyni D. C. nie zgadzając się z tymi orzeczeniami złożyła zażalenie na przedmiotowe postanowienie i apelację od przedmiotowego wyroku (k.282 -283 i k.286 – 288).

Sąd Okręgowy w Kielcach V Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych po rozpoznaniu zażalenia wnioskodawczyni postanowieniem z dnia 9 grudnia 2020r. w sprawie V Uz 3/20 uchylił zaskarżone postanowienie stwierdzając, iż wnioskodawczyni nie składała odwołania od decyzji, której dotyczy to postanowienie, natomiast jej odwołanie złożone faktycznie od decyzji organu rentowego z dnia 20 sierpnia 2019r. nie zostało rozpoznane (k.316 i k.381).

Następnie także Sąd Okręgowy w Kielcach V Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych wyrokiem z dnia 4 lutego 2022r. w sprawie V Ua 18/20 uwzględniając apelację D. C. zmienił zaskarżone decyzje dotyczące okresu niezdolności do pracy od dnia 15 stycznia 2019r. do dnia 19 maja 2019r. i przyznał D. C. prawo do zasiłku chorobowego za ten okres uznając, iż podlegała ona dobrowolnemu ubezpieczeniu chorobowemu od dnia 15 stycznia 2019r. i oddalił apelację D. C. od zaskarżonej decyzji z dnia 22 lipca 2019r. dotyczącej odsetek uznając ją za bezzasadną, natomiast w związku z postanowieniem z dnia 9 grudnia 2020r. w sprawie V Uz 3/20 uchylił zaskarżony wyrok w części dotyczącej decyzji z dnia 4 czerwca 2019r. i 9 lipca 2019r, nr (...)-603- (...)/ (...) oraz decyzji z dnia 22 sierpnia 2019r. , nr (...)-603- (...)/ (...) i w tym zakresie przekazał sprawę do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Kielcach pozostawiając temu sądowi rozstrzygnięcie o kosztach procesu za drugą instancję.

W uzasadnieniu tego wyroku Sąd Okręgowy w Kielcach wskazał, że z uwagi na powołane postanowienie z dnia 9 grudnia 2020r. koniecznym było uchylenie tegoż wyroku Sądu I instancji we wskazanym zakresie, gdyż w tej sytuacji Sąd I instancji nie rozpoznał istoty sprawy, albowiem pominął odwołanie ubezpieczonej z dnia 18 września 2019r. dotyczące decyzji z dnia 20 sierpnia 2019r. Wskazał także, iż podczas ponownego rozpoznania sprawy Sąd Rejonowy winien zatem ukierunkować postępowanie dowodowe na określenie okresu, za który ubezpieczona domaga się wypłaty świadczenia, tj. na sprecyzowanie przedmiotu sporu i jego wartości oraz na rozważeniu przesłanek warunkujących prawo D. C. do zasiłku chorobowego z tytułu ubezpieczenia związanego z prowadzoną przez nią wówczas pozarolniczą działalnością gospodarczą. W szczególności zaś Sąd Rejonowy jest obowiązany rozpoznać odwołanie ubezpieczonej od decyzji z dnia 20 sierpnia 2019r. albowiem ustalenie prawidłowości w/w decyzji będzie miało bezpośredni wpływ na prawo ubezpieczonej, bądź jego brak, do zasiłku chorobowego za cały okres od 21 maja 2019r. do 23 lipca 2019r. (k.390 i k.395 – 402).

Podczas ponownego rozpoznania tej sprawy strony generalnie podtrzymały swoje stanowiska w sprawie, przy czym wnioskodawczyni wносиła o przyznanie jej prawa do zasiłku chorobowego od dnia 21 maja 2019r. (k.446v)

Sąd Rejonowy

po ponownym rozpoznaniu sprawy ustalił następujący stan faktyczny:

Wnioskodawczyni D. C., ur. (...), ma obecnie 54 lata i z zawodu jest sprzedawcą, magazynierem, a ostatnio prowadziła własną działalność gospodarczą w zakresie handlu obwoźnego.

W związku ze schorzeniem oczu D. C. przebywała na zwolnieniach lekarskich wystawionych przez lek. med. M. P. - specjalistę chorób oczu w okresie od dnia 13 stycznia 2017r. do dnia 1 marca 2018r.

W tym okresie czasu wnioskodawczyni jako ubezpieczona pobierała zasiłek chorobowy, przy czym pełny okres zasiłkowy wykorzystwała w dniu 1 marca 2018r.

Po wyczerpaniu pełnego okresu zasiłkowego wnioskodawczyni powróciła do pracy, jednak po około 2 miesiącach z powodu zaczerwienienia oczu zgłosiła się ponownie do Poradni Okulistycznej w O., gdzie lek. med. G. N. - okulista rozpoznał wirusowe zapalenie spojówek.

Powyższe schorzenie skutkowało kolejną niezdolnością wnioskodawczyni do pracy od dnia 7 maja 2018r.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w K. kolejnymi decyzjami: z dnia 17 lipca 2018r., z dnia 30 lipca 2018r. i z dnia 3 sierpnia 2018r. odmówił wnioskodawczyni prawa do zasiłku chorobowego za łączny okres od dnia 7 maja 2018r. do dnia 5 sierpnia 2018r.

Sąd Rejonowy w Kielcach IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych po rozpoznaniu odwołań wnioskodawczyni od tych decyzji prawomocnym wyrokiem z dnia 28 listopada 2018r. w sprawie IV U 583/18 zmienił zaskarżone decyzje i przyznał wnioskodawczyni D. C. prawo do zasiłku chorobowego za powyższy okres. Tenże wyrok uprawomocnił się w dniu 18 kwietnia 2019r. w związku z wyrokiem Sądu Okręgowego w Kielcach V Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w sprawie V Ua 5/19, oddalającym apelację organu rentowego od tego wyroku

W międzyczasie Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w K. kolejnymi decyzjami: z dnia 17 sierpnia 2018r., z dnia 31 sierpnia 2018r., z dnia 20 września 2018r., z dnia 3 października 2018r., z dnia 22 października 2018r., z dnia 26 października 2018r. i z dnia 14 listopada 2018r. odmówił wnioskodawczyni D. C. prawa do zasiłku chorobowego za łączny okres od dnia 6 sierpnia 2018r. do dnia 4 listopada 2018r.

Sąd Rejonowy w Kielcach IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych uwzględniając odwołania wnioskodawczyni od tych decyzji wyrokiem z dnia 26 kwietnia 2019r. w sprawie IV U 598/18 zmienił zaskarżone decyzje i przyznał D. C. prawo do zasiłku chorobowego łącznie za okres od dnia 6 sierpnia 2018r. do dnia 4 listopada 2018r. Wyrok ten wraz z pisemnym uzasadnieniem wpłynął do organu rentowego w dniu 27 maja 2019r. i uprawomocnił się w dniu 11 czerwca 2019r. Termin na wypłatę zasiłku chorobowego za okres, którego dotyczył ten wyrok, upływał w dniu 12 czerwca 2019r., natomiast organ rentowy dokonał wypłaty należnego świadczenia w dniu 9 czerwca 2019r., a więc w terminie.

Składka na ubezpieczenie społeczne za listopad 2018r. w przypadku wnioskodawczym wynosiła 730,99 zł. W. opłaciła ta składkę w dwóch częściach, tj. w dniu 10 grudnia 2018r. wpłaciła kwotę 182,10 zł, natomiast w dniu 9 stycznia 2019r. wpłaciła pozostałą kwotę 548,89 zł.

Z kolei składka na ubezpieczenie społeczne za grudzień 2018r. wynosiła 843,45 zł. Ta składka również została opłacona przez wnioskodawczynię w dwóch częściach, tj. w dniu 9 stycznia 2019r. w kwocie 627,51 zł i w dniu 8 lutego 2019r. w kwocie 215,94 zł.

W. D. C. wystąpiła do organu rentowego o wyrażenie przez tenże organ rentowy zgody na opłacenie składki na ubezpieczenie społeczne po terminie, jednak decyzją z dnia 6 sierpnia 2019r., odmówiono jej zgody na opłacenie składek ubezpieczeniowych po terminie.

Tymczasem wnioskodawczyni D. C. od dnia 15 stycznia 2019r. - po 72 - dniowej przerwie - ponownie była niezdolna do pracy nieprzerwanie aż do dnia 23 lipca 2019r., jednakże Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w K. kolejnymi decyzjami, zaskarżonymi w sprawie IV U 300/19, odmówił D. C. prawa do zasiłku chorobowego za kolejne okresy czasu, a łącznie za cały okres objęty tymi decyzjami.

Sąd Okręgowy w Kielcach V Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych po rozpoznaniu apelacji wnioskodawczyni od wyroku Sądu Rejonowego w Kielcach z dnia 18 grudnia 2019r. w sprawie IV U 300/19 wyrokiem z dnia 4 lutego 2022r. uwzględniając tą apelację zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że przyznał D. C. prawo do zasiłku chorobowego za

okresy niezdolności do pracy od 15 stycznia 2019r. do 19 maja 2019r., stwierdzając, że ubezpieczona w terminie i w pełnej wysokości opłaciła składki należne za miesiące listopad i grudzień 2018r., a wobec tego podlegała ubezpieczeniu chorobowemu w tym okresie czasu, natomiast kolejne decyzje organu rentowego odmawiające jej prawa do zasiłku chorobowego w tym okresie czasu, będące konsekwencją decyzji z dnia 6 sierpnia 2019r. odmawiającej wyrażenia zgody na opłacenie składek po terminie są nieprawidłowe.

Komisja Lekarska ZUS orzeczeniem z dnia 16 maja 2019r. stwierdziła, że wnioskodawczyni z dniem 20 maja 2019r. jest zdolna do pracy i w tym dniu wnioskodawczyni faktycznie podjęła prowadzoną działalność. Następnie jednak w dniu 21 maja 2019r. złamała prawą stopę i od dnia 21 maja 2019r. była ponownie niezdolna do pracy. Wnioskodawczyni do dnia 23 lipca 2019r. przebywała na zwolnieniach lekarskich. Jej niezdolność do pracy w okresie od 21 maja 2019r. do 23 lipca 2019r. była spowodowana inną chorobą niż jej poprzednia niezdolność do pracy trwająca do dnia 19 maja 2019r. albowiem w poprzednim okresie czasu przyczyną niezdolności do pracy były schorzenia o symbolach: przede wszystkim M17 i w pojedynczych przypadkach D48 i T15, natomiast od 21 maja 2019r. przyczyną jej niezdolności było schorzenie o symbolu S92 i z tej przyczyny była niezdolna do pracy do dnia 9 lipca 2019r., natomiast potem od 10 lipca 2019r. do 23 lipca 2019r. jej dalsza niezdolność do pracy była spowodowana chorobą o symbolu H16.

W tej sytuacji od 21 maja 2019r. rozpoczął się dla wnioskodawczyni D. C. nowy okres zasiłkowy i w ramach tego nowego okresu zasiłkowego przysługuje jej prawo do zasiłku chorobowego za cały sporny okres od 21 maja 2019r. do 23 lipca 2019r.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie: okoliczności bezspornych, dokumentacji zawartej w aktach organu rentowego oraz w aktach sprawy IV U 300/19 tut. Sądu, zestawienia zaświadczeń lekarskich wnioskodawczyni D. C. – k. 430 i jej zeznań w charakterze strony – k.446v – 447.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Odwołania D. C. są zasadne i zasługują na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 6 ust. 1 ustawy z dnia 25 czerwca 1999r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa, zwanej ustawą zasiłkową, zasiłek chorobowy przysługuje co do zasady ubezpieczonemu, który stał się niezdolny do pracy z powodu choroby w czasie trwania ubezpieczenia chorobowego.

Stosownie zaś do art. 11 tej ustawy obowiązkowo ubezpieczeniu chorobowemu podlegają osoby wymienione w art. 6 ust. 1 pkt 1, 3 i 12 (ust. 1), natomiast dobrowolnie ubezpieczeniu chorobowemu podlegają na swój wniosek osoby objęte obowiązkowo ubezpieczeniami emerytalnymi i rentowymi, wymienione w art. 6 ust. 1 pkt 2, 4, 5, 8 i 10 (ust. 2).

W myśl art. 8 powołanej wyżej ustawy zasiłkowej zasiłek chorobowy przysługuje przez okres trwania niezdolności do pracy z powodu choroby lub niemożności wykonywania pracy z przyczyn określonych w art. 6 ust. 2 – nie dłużej jednak niż przez 182 dni, a jeżeli niezdolność do pracy została spowodowana gruźlicą lub występuje w trakcie ciąży – nie dłużej niż przez 270 dni.

Art. 9 tej ustawy stanowi, że do okresu, o którym mowa w art. 8, zwanego dalej „okresem zasiłkowym”, wlicza się wszystkie okresy nieprzerwanej niezdolności do pracy, jak również okresy niemożności wykonywania pracy z przyczyn określonych w art. 6 ust. 2 (ust. 1), jak również okresy poprzedniej niezdolności do pracy, spowodowanej tą samą chorobą, jeżeli przerwa pomiędzy ustaniem poprzedniej a powstaniem ponownej niezdolności do pracy nie przekraczała 60 dni (ust. 2), natomiast do okresu zasiłkowego nie wlicza się okresu niezdolności do pracy przypadającego w okresach, o których mowa w art. 4 ust. 1 (ust. 3).

Przez nieprzerwaną niezdolność do pracy należy przy tym rozumieć jeden okres niezdolności do pracy, spowodowany tą samą chorobą lub różnymi chorobami, jeżeli nie występuje między nimi przerwa. Pracownik jest więc wówczas niezdolny do pracy „bez przerwy” i nie odzyskuje tej zdolności, nawet na jeden dzień. Natomiast jeśli między poszczególnymi okresami niezdolności do pracy, spowodowanymi różnymi chorobami, wystąpi choćby jeden dzień

przerwy, w którym ubezpieczony był zdolny do pracy, okres zasiłkowy liczy się od nowa. Jeśli niezdolność do pracy trwa bez przerwy – to wszystkie dni tej niezdolności wlicza się w całości do jednego okresu zasiłkowego, bez względu na to czy spowodowane zostały tą samą, czy inną chorobą. Jednocześnie do jednego okresu zasiłkowego wlicza się dwa lub więcej okresów niezdolności do pracy, jeżeli zostały spowodowane tą samą chorobą, a przerwa pomiędzy poprzednim a kolejnym okresem niezdolności do pracy nie przekroczyła 60 dni.

W niniejszej sprawie bezspornym jest, że wnioskodawczyni była niezdolna do pracy w okresie od dnia 15 stycznia 2019r. do dnia 19 maja 2019r. i ponownie od dnia 21 maja 2019r. do dnia 23 lipca 2019r.

Sąd Okręgowy w Kielcach V Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych prawomocnym wyrokiem z dnia 4 lutego 2022r. w sprawie V Ua 18/20 przyznał D. C. prawo do zasiłku chorobowego za okres od 15 stycznia 2019r. do 19 maja 2019r. ustalając, że w tym okresie jako osoba prowadząca pozarolniczą działalność gospodarczą podlegała ona dobrowolnemu ubezpieczeniu chorobowemu i przysługuje jej prawo do zasiłku chorobowego.

Zgodnie z art. 365 § 1 k.p.c. orzeczenie prawomocne wiąże nie tylko strony i sąd, który je wydał, lecz również inne sądy oraz inne organy państwowe i organy administracji publicznej, a w wypadkach w ustawie przewidzianych także inne osoby. Tak więc niewątpliwie powołany wyżej wyrok Sądu Okręgowego w Kielcach wiąże także Sąd orzekający w niniejszej sprawie.

Nie może też budzić wątpliwości, że wnioskodawczyni z dniem 20 maja 2019r. odzyskała zdolność do pracy bo wynika to z orzeczenia Komisji Lekarskiej ZUS z dnia 16 maja 2019r. i ta okoliczność była też niesporna między stronami.

W ocenie Sądu, z zestawienia zaświadczeń lekarskich wnioskodawczyni stwierdzających jej niezdolność do pracy, złożonego przez organ rentowy, wynika w sposób jednoznaczny, że przyczyną jej ponownej niezdolności do pracy od dnia 21 maja 2019r. była choroba o symbolu S92, a więc inna niż ta skutkująca jej poprzednią niezdolnością do pracy do dnia 19 maja 2019r., gdyż poprzednio była to choroba o symbolu M17. Także z zeznań wnioskodawczyni w charakterze strony, złożonych na rozprawie w dniu 1 marca 2023r. wynika, że do 19 maja 2019r. jej niezdolność do pracy była spowodowana schorzeniami reumatycznymi, natomiast jej niezdolność do pracy od dnia 21 maja 2019r. była spowodowana złamaniem nogi. Sąd dał w pełni wiarę zeznaniom wnioskodawczyni, gdyż są one stanowcze, wewnętrznie spójne i logicznie przekonywujące, a przez to wiarygodne. Ponadto organ rentowy w żaden sposób nie podważył ich wiarygodności.

W tej sytuacji należało uznać, że niezdolność wnioskodawczyni do pracy od 21 maja 2019r. powstała w okresie podlegania przez nią ubezpieczeniu i była spowodowana nową chorobą, a wobec tego od dnia 21 maja 2019r. rozpoczął się dla wnioskodawczyni D. C. nowy okres zasiłkowy, a to skutkuje, że przysługuje jej prawo do zasiłku chorobowego także za sporny okres od 21 maja 2019r. do 23 lipca 2023r.

Mając na uwadze powyższe, zdaniem Sądu, należało uznać, że zaskarżone decyzje organu rentowego są nieprawidłowe (wadliwe), natomiast odwołania D. C. jawią się jako w pełni uzasadnione i zasługują na uwzględnienie.

Dlatego też uwzględniając te odwołania, Sąd zmienił zaskarżone decyzje organu rentowego i przyznał D. C. prawo do zasiłku chorobowego łącznie za okres od 21 maja 2019r. do 23 lipca 2019r. w ramach nowego okresu zasiłkowego od dnia 21 maja 2019r. , orzekając jak w sentencji wyroku na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c.

Jednocześnie jedynie marginalnie należy zauważyć, iż w okresie do 19 maja 2019r. wnioskodawczyni wykorzystwała jedynie 123 dni z przysługującego jej pełnego 182 – dniowego okresu zasiłkowego, a wobec tego nawet w przypadku hipotetycznego zliczenia obu okresów niezdolności do pracy w jeden okres zasiłkowy to przysługiwałoby jej jeszcze od 21 maja 2019r. prawo do zasiłku chorobowego za pozostałe 59 dni, czyli za okres do 18 lipca 2019r.